

Israelin turvallisuus ei voi perustua keskeneräiseen Yhdysvaltojen ja Iranin diplomatiaan – pääkirjoitus

Hizbollahin hyökkäys, jossa kuoli neljä IDF:n sotilasta, korostaa Yhdysvaltojen ja Iranin välisen ymmärryksen rajoja, kun Israel kohtaa edelleen aktiivisia uhkia pohjoisrajallaan.

Israelilaiset turvallisuusjoukot paikalla, jossa taloon osui räjähtävä drone, jonka Hizbollah laukaisi Libanonista Metulassa lähellä Israelin ja Libanonin rajaa, 25. toukokuuta 2026. (kuva: AYAL MARGOLIN/FLASH90) Kirjoittanut [JPOST EDITORIAL](#) 22. KESÄKUUTA 2026 05:53

[Neljä sotilasta sai surmansa](#) viikonloppuna, kun Hizbollahin isku osui heidän tankkiinsa lähellä Tebnitiä Etelä-Libanonissa. Heidän kuolemansa eivät todista, että diplomatia olisi turhaa tai oikeuta avoimen sodan, mutta ne osoittavat kuilun Valkoisen talon kuvauksen Iranin kanssa tekemästä yhteisymmärryspöytäkirjasta ja Israelin yhä kohtaaman uhan välillä pohjoisrajallaan.

Sopimuksen kunnianhimo on ymmärrettävää. Kuukausien alueellisten taistelujen jälkeen hallituksilla on intressi estää eskalaatiota, suojella siviilejä ja palauttaa kaupallinen liikenne Hormuzin salmen kautta. Mutta sopimus, joka käytännössä vaatii Israelia lopettamaan toiminnan [Hizbollahia](#) vastaan ennen

kuin sen uhka on uskottavasti vähentynyt, ei täysin ota huomioon Israelin turvallisuustarpeita.

Panssarivaunujen välikohtauksessa kuolleet neljä sotilasta, yhdessä Hizbollahin erillisessä iskussa kaatuneen ja 13 haavoittuneen kanssa muistuttavat kivuliaasti siitä, ettei pohjoisrintama ole muuttunut julistuksella. Hizbollahilla on yhä kyky ja halu hyökätä Israelin joukkoja vastaan.

IDF:n jatkuva läsnäolo Etelä-Libanonissa ei ole teoreettinen mieltymys tai neuvottelutaktiikka, vaan se heijastaa arviota, että rajayhteisöt eivät voi luottaa pelkkiin lupauksiin.

Muistion ensimmäinen kohta edellyttää sotilaallisten operaatioiden "välitöntä ja pysyvää lopettamista" kaikilla rintamilla, mukaan lukien Libanon. Israel ja Hizbollah eivät kuitenkaan ole Yhdysvaltojen ja Iranin sopimuksen osapuolia.

Israelilaisia sotilaita nähdään Israelin ja Libanonin rajalla sodan keskellä 10. huhtikuuta 2026. (kuva: AYAL MARGOLIN/FLASH90)

Tärkeämpää on, että julkinen teksti ei sisällä yksityiskohtaista järjestelyä [Hizbollahin aseidenriisunnasta](#), ei erityistä valvontamekanismia sen

uudelleenaseistautumista vastaan, eikä varmistettua turvallisuusrakennetta, joka antaisi Israelille tiedon, etteivät hyökkäykset sen pohjoisiin yhteisöihin jatkuisi tulitauon kielen takana.

Tulitauko ei korvaa aseistariisuntaa

Tulitauko, niin tärkeä kuin se onkin, ei voi korvata sotilaallisen infrastruktuurin purkamista, joka teki sen välttämättömäksi.

[Yhdysvaltain presidentti Donald Trump](#) on markkinoinut aiesopimusta laajana ratkaisuna. "Tämä suuri sopimus tuo rauhan ja turvallisuuden koko alueelle", hän kirjoitti ja lisäsi, että Yhdysvallat odottaa "täydellistä tulitaukoa kaikilla rintamilla, mukaan lukien Libanon, Hizbollah ja Israel."

Toisissa kirjoituksissaan Trump väitti, että "sota on vähentänyt Irania", julisti Teheranin "lopuksi" ja korosti, ettei Hormuzinsalmessa tulisi asettaa tullimaksuja 60 päivän määräajan aikana sopimuksen saavuttamiseksi.

Nämä lausunnot määrittelevät Washingtonin prioriteetit: laajemman sodan riskin vähentämisen, tärkeän merireitin avaamisen uudelleen ja diplomaattisen menestyksen väittämisen. Yksikään ei ole moitittava, mutta ne eivät ole identtisiä Israelin välittömän huolen kanssa, joka on se, voiko Hizbollah edelleen uhata Pohjoista heti tulitauon julkistamisen jälkeen.

Sopimus on kehys, ei valmis rauhansopimus

Trumpin kieli osoittaa myös, miksi sopimus on kehys, ei valmis rauhansopimus. Hän on sanonut, että osapuolet "käyvät läpi ne 60 päivää", joiden aikana heidän on neuvoteltava keskeisistä ratkaisemattomista kysymyksistä. Iranin rikastetun uraanin varaston, pakotteiden lievennyksen, Hormuzin tulevan hallinnon ja lopullisen ydinasejärjestelyn kohtalo on lykätty.

Aiesopimus tarjoaa Iranille välittömiä hyötyjä ja tekee laajempia sitoumuksia, jotka riippuvat myöhemmistä neuvotteluista, kun taas ydinasekysymys tulee esiin vasta operaatioiden lopettamisesta ja taloudellisen pääsyn palauttamisesta koskevien määräysten jälkeen.

Sunnuntaina konservatiivinen poliittinen kommentaattori Mark Levin sanoi Fox Newsilla: "Israelilla on oikeus puolustautua ilman, että kerromme heille, miten se tehdään." Se tarkoittaa, ettei Israelin tulisi hylätä diplomatiaa tai sivuuttaa Yhdysvaltojen etuja, vaan sen tulisi vaatia, että kestävää järjestelyä arvioidaan sen perusteella, estääkö se Hizbollahia hyökkäämästä, jälleenrakentamasta ja asettamasta Pohjois-Koreaa jälleen uhan.

Se tarkoittaa myös mahdollisen pysyvän toiminnan keskeyttämisen sitomista konkreettisiin, todennettavissa oleviin turvallisuusehtoihin, eli Hizbollahin sotilaallisen infrastruktuurin poistamiseen rajaseudulta, tehokkaaseen valvontaan, rikkomusten seuraamuksiin sekä Israelin kykyyn vastata välittömän uhan ilmaantuessa. Se on vähin siitä, mitä Israelin johto velkaa omille kansalaisilleen.

Yhdysvallat on edelleen Israelin korvaamaton liittolainen, ja sen pyrkimys ehkäistä alueellinen tulipalo ansaitsee vakavaa huomiota. Kumppanuus ei kuitenkaan voi tarkoittaa, että Israelin turvallisuuspolitiikka olisi alistettu Yhdysvaltojen ja Iranin neuvottelujen aikataululle. Pohjoinen on maksanut siitä liian korkean hinnan.

Sopimus, joka suojaa laivaväyliä mutta jättää Israelin rajoitettuna aseistettua Hizbollahia vastaan, ei ole vielä alueellinen turvallisuussopimus; Se on keskeneräistä diplomatiaa. Israelin on varmistettava, ettei sitä vaadita kantamaan riskejä, kun se on jo epäonnistunut maassa.